

Megdöbbentő, tarthatatlan helyzet a városi zeneiskola épületében

Pillanattelvételek az elhanyagolt, egészségtelen és tanításra
alkalmatlan termekről

(A Délmagyarország munkatársától.) Van-
nak intézményei a városnak, amelyeket érde-
mén, hasznán és értékén felül becsül, szeret,
ápol a városháza, — közben elvonja örökös
figyelmét olyan intézményekről, amelyek fon-
tos tényezői a város életének, közhasznuk,
representatívak, értékesek. Ezek az
intézmények — nem is egy közülük és főleg
a kulturális és művészi élethez tartozók —
ezer sebből véreznek és nem akad orvosuk.

Meg vagyunk róla győződve, nem annyira
a jóakarát, mint inkább a művészi felelősség
hiánya és a tájékozatlanság oka annak, ha a
város szívében városi kezelésben

olyan elhanyagolt állapotban levő
intézmény működik, mint a vá-
rosi zeneiskola.

Bizottságok jártak épületében, bizottsági ta-
gok látogatják hangversenyait és néző szemük
látóvá vagy nem tudott, vagy nem akart vál-
ni. Ismét az újságíróra hárul a feladat: apró
pillanattelvételekkel mindenki elé tárni, hogy
a város rengeteg gyereke számára milyen zene-
iskolát tart fenn.

Ezúttal elhagyjuk a művészi nivó kérdé-
sét, hiszen a mutatkozó helyzet magában fog-
lalja a választ,

miért nem lehet prosperálásról szó,

amедdig az iskola mint épület, mint hely,
mint tanítási alkalom — kritikán aluli. Csak
egészséges épületben lehet egészséges, lelkes
tanítás.

A tanítási idő kellős közepén léptünk a Dugo-
pács-téren lévő zeneiskola épületébe. Kora délután,
amikor a havas, fagyos márciusban a kékes-borús
homály alkonyatot borít a városra.

Feltűnően néptelen és csendes ez a tájék. Né-
hány kis nebuló cipel ősles hegedűtöket, kevés le-
ányka szorongat kottákat a hóna alatt és igyek-
szik az iskola rozoga épülete felé, de mindez oly
szérványosan történik, hogy lehetne a város bár-
mely frontján és nem éppen a zeneiskola előtt.

Belépünk a kapun. Óriási léghuzat fogad. Nem
véletlenül. Már az építésénél kapta baját ez a
lépcsőház. Nem tagadjuk, bosszantó az a piszok
és gondozatlanság is, amibe belebotlik a szemlé-
lő. Kint az udvaron baromfi rikoltozik. Ez a job-
bik eset. Voltunk már tanui annak is, hogy a he-
pépás, sáros köveken dísznót ölték és a műve-
lethez zavartalanul használták a lakók a zene-
iskola udvarát. Ott festegeti cimtablait az egyik
iparos, egyszóval igen patriarchális, mondhat-
nánk falusi idillikusság keretezi a város iskolá-
ját.

Átlépjük az iskola küszöbét, belebotlunk

a korhadtt padlóba, amely évtizedes
elhanyagoltság nyomait viseli, táton-
gó lyukakkal és repedésekkel.

Se festve, se surolva nincsen ez a padló. Milyen
kellemetlen érzés a tisztátalanság és milyen de-
moralizálólag hat a kedélyre, még hozzá a gyer-
mek kedélyére, amely nemhogy áhítatot nem
visz magával a tanterembe, de bizonyos foku
megvetést érez, ha szülei finyás tisztasággal ne-
velik.

Az ablakokról rongyokban lógnak a roletták és
a kedves havasi táj koldus cafatokon át kandikál
a Besendorfer-zongorára... Sötét folyosón bak-
tatunk végig a tantermek sorai között. Egy-két
gyerek valamiben felborul és fálnak tántorodik
— így tudjuk meg, hogy ott vigyázni kell.

Valami érthetetlen nivó differencia
az állandó bukácsolás oka,

mint kiderül, — már évek óta. Itt pedig a város
a háziur.

Most belépünk a „váróterembe.“ Hozzáértőzők,
kísérők várják itt a kicsiny növendékeket. Nem
tudunk elnyomni hangos kacagást. A terem tud-
niillik ebben a percben üres és jól szemügyre ve-
hetjük. Fűtetlen, rideg, két méter széles, szoba.
Egyetlen berendezése két darab rossz konyha-
hokkedli...

A csendes délutáni órában zavartalanul foly-
tathatjuk felderítő sétánkat. Azonban éppen a
„zavartalanság“ az, ami legnagyobb mértékben
zavar.

A forgalom, a lázas élet, a lüktetés
hiánya.

Hogyan fest ehhez képest a debreceni, miskolci,
meg kecskeméti zeneiskola! Igaz, azoknak palo-
taik vannak, gyönyörű termeik, szép berendezé-
seik. Nálunk az egyik tanteremben éneklecke folyik,
a másikban éktelen dühörgéssel bukácsol valaki
az Esz-dur skálán. Az énekesnő nem tud eliga-
zodni gyakorlatán, mindég átruccan a dühörgő
Esz-dur skálára, amit kegyetlen következetessé-
ggel hajtogat a kis szomszéd. A zongorista pedig
eltorzult arccal figyel át a mellette sikongó női
hangra és végérvényesen elfelejti a skálát...

A Tukacs-ház ódon falai nem álmodták valószí-
nűleg mennyi apró katasztrófa, zenei üzemzavar
okai és küzdőterei lesznek.

Nagy zenebona kísérőmuzsikája mellett nyit-
tunk be egy ötméteres „terembe.“ Az ablak mel-
lett ócska zongora, fél méteres távolságra tőle
valami ferde, hasadt fekete tábla.

Ez az ugynevezett elméleti terem.

Három sor pad, tizenöt szék zsufolódik egymásba.
És itt zajlik le harminc-negyven gyerek elméleti
oktatása. Akiknek szék nem jut, felülnek társaik
elő a padokra. Nem kell hozzá nagy fantázia, el-
képzelni milyen vidám mulatság folyik itt, meny-
nyi humorság megfér a zsufolódásban, mikor —
Beethoven szimfoniáinak tárgyalásáról van szó.

Mennyi értelem maradhat itt meg és mennyi
Beethoven csodálatából, amikor a tanár ur ne-
vetésben kivörösödött arccsókából látja ma-
gyarázatainak eredményeit. Az öreg Liszt, meg
az öreg Beethoven szemrehányóan, némán tekin-
tenek le metszeteikről, a gyerekek pedig betelnek
a jó játékalom jó kihasználásával. Elősegíti a
képtelen helyzetet a minden oldalról való áthal-
lás, amely lehetetlenné teszi az intonációs gya-
korlatok szükséges gyakorlását is.

A legideálisabb állapot,
amit zeneiskolában elképzelni lehet...

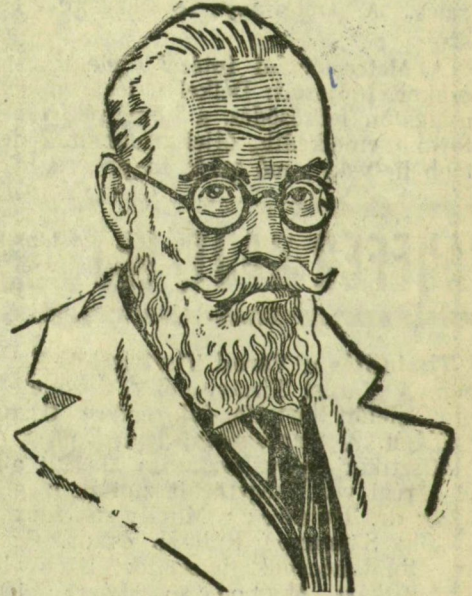
Ezúttal azonban csak fotografálás a célunk.
Téma akad pedig bőven. Gyönyörű pókhálók
a falakon, amelyeken vastag pókok hintáz-
nak. De hogy is képzelhető másképp, amikor a
zeneiskolának egyetlenegy szolgálja van, aki
felügyel, fűt, fát hord, 16 termet takarít, hiva-
talos ügyekben futkos. Takarítónőre pedig
nem telik, még abból a rengeteg szükségmun-
kából sem, akiket foglalkoztatni kíván a vá-
ros. Hogy

a higienia

ellen vétő milyen mulasztások terhelik ezzel
az illetékeseket, arról talán a városi
tisztí főorvos tudna felvilágosítással szolgál-
ni, akit ezzel a néhány felvétellel talán oda
lehetne csalogatni a zeneiskolába, amely
ugyanugy egészségügy, felügyelet alá tartoz-
nék, mint bármely más iskola. Csak a mellék-

Hogyan oldja fel a tyukszemeket és puhítja meg a hörkeményedéseket

Dr. L. Catrintól

Tyukszemének kis, hegyes gyökere az, mely
az érzékeny idegekre nyomást gyakorol és a
kínzó fájdalmakat okozza. Így Ön csak időt fe-
csérel, ha a felső végét beretivával levágja, vagy
tapaszokkal és maró folyadékokkal lemaratja. A
tyukszemet vágni — mindig veszélyes. Abban a
veszélyben forog, hogy vérmérgezést vagy teta-
nust kap. Ha mindörökre meg akar szabadulni a
tyukszemektől, úgy áztassa lábait forró vízbe,
melyben Saltrat Rodellt oldott fel, míg az úgy
néz ki, mint a tej. Ez a gyógyító, oxigéntartalmu
viz feloldja a zsiradékot és a megkeményedett,
szaru-nemű, „tyukszemes“ bőr faggyus rétegét.
Ugy megpuhítja azt, hogy a tyukszemeket helyen-
ként az ujjával gyökereitől kivetheti és mindezt
fájdalom nélkül. A keményedéseket hántha le
egy kés tompa oldalával. Egy Saltrat lábfürdő
megszünteti a duzzadt, fáradt, égő lábak fájását
és gyulladtságát. A csunya fagydagatok nem
szorítanak többé. A horzsolások elmúlnak.
A Saltrat Rodell élénkíti a vérkeringést, erősíti
a gyenge bokákat, a legrosszabb lábakat is rend-
behozza. Mindenütt kapható.
MIHALY OTTÓ Budapest, Podmaniczky ucca 43.

helyiségekbe kellene betekintenie, amelyekben
októbertől márciusig állandóan be vannak
fagyva a vízcsövek. Egy iskolában, ahol kö-
rülbelül kétszáz gyermek fordul meg.

Tisztelet, becsület a zenebizottságnak, tisz-
telet, becsület a hatóságnak, de

hogyan tűrhette meg évek óta azt
a mérhetetlen szennyet és elha-
nyagoltságot,

ami iskoláját emésztette. Hogyan 'is lehessen
egáltalában itt városiasságról beszélni, nivót,
kiváló tanerők megszervezését követelni, ami-
kor közegészség, emberség, nevelés szempont-
jából elrettentő állapotokat tart fenn.

Mindenkit felelősség terhel, aki az intézet-
ben, az intézettel, az intézetért dolgozik, leg-
főképpen azokat, akik a város polgárságától
meghízást kaptak, hogy teljes lelkiismeret-
lükkel önködjének a javak, a rájuk bízott in-
tézmények egészséges, mai szellemű műkö-
dése fölött.

Minden intézménye szimbolizálja a várost.
Vajjon milyen szimbolumát adhatja a zeneis-
kola a felvilágosodott, művészetszerető, nevelő,
egészséges várospolitikának.

A Nemzeti Független Balpárt
intézőbizottsága és törvényhatósági csoportja
12-én, kedden este 6 órakor
a pártiroda helyiségében ülést tart.